

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ЧЕРКАСЬКА ОБЛАСНА ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ
ЧЕРКАСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ТЕХНОЛОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ДНІПРОПЕТРОВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
імені ОЛЕСЯ ГОНЧАРА
КРЕМЕНЧУЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
імені МИХАЙЛА ОСТРОГРАДСЬКОГО
ДОНЕЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ЕКОНОМІКИ І ТОРГІВЛІ
імені МИХАЙЛА ТУГАН-БАРАНОВСЬКОГО
МІЖНАРОДНА КОРПОРАЦІЯ «NOOSPHERE VENTURES»
УКРАЇНСЬКА АСОЦІАЦІЯ З РОЗВИТКУ
МЕНЕДЖМЕНТУ ТА БІЗНЕС-ОСВІТИ

ЗБІРНИК ТЕЗ
НАУКОВИХ РОБІТ УЧАСНИКІВ
ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

**СУЧАСНІ ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА
МЕНЕДЖМЕНТУ ТА БІЗНЕС-АДМІНІСТРУВАННЯ**

12-13 квітня 2017 р.

Українська Асоціація з розвитку
менеджменту та бізнес-освіти

Черкаси 2017

УДК 658.012.32 (063)
ББК 65.290-2я431
С 91

Матеріали збірника друкуються мовою оригіналу. Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних імен та інших даних несуть автори.

Сучасні теорія і практика менеджменту та бізнес-адміністрування: Збірник тез наукових робіт учасників всеукраїнської наукової конференції (м. Черкаси, 12-13 квітня 2017 р.). – Черкаси, Черкаський державний технологічний університет, 2017. – 257 с.

Організаційний комітет конференції:

Григор Олег Олександрович Фінагіна Олеся Валентинівна	к. держ. упр., доцент, ректор Черкаського державного технологічного університету д. е. н., професор, завідувач кафедри менеджменту та бізнес-адміністрування Черкаського державного технологічного університету
Захарова Оксана Володимирівна	д. е. н., професор, професор кафедри менеджменту та бізнес-адміністрування Черкаського державного технологічного університету
Проданова Лариса Василівна	д. е. н., доцент, професор кафедри менеджменту та бізнес-адміністрування Черкаського державного технологічного університету
Бойко Анжела Іванівна	д. філ. н., доцент, завідувач кафедри філософських та політичних наук Черкаського державного технологічного університету
Гринько Тетяна Валеріївна	д. е. н., професор, завідувач кафедри економіки та управління підприємством Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара
Лутай Лариса Анатоліївна	д. е. н., професор, завідувач кафедри менеджменту Інституту підготовки кадрів Державної служби зайнятості України
Почтовюк Андрій Борисович	д. е. н., професор, декан факультету економіки та управління Кременчуцького національного університету імені Михайла Остроградського
Самосьонюк Лариса Миколаївна	к. е. н., доцент, проректор з науково-педагогічної роботи, міжнародних зв'язків та розвитку Донецького національного університету економіки і торгівлі імені Михайла Туган-Барановського (м. Кривий Ріг).
Панкова Людмила Іллівна	к. е. н., доцент кафедри менеджменту та бізнес-адміністрування Черкаського державного технологічного університету
Якушев Олександр Володимирович	викладач кафедри менеджменту та бізнес-адміністрування Черкаського державного технологічного університету

Відповідно до наведених показників обсяг витрат на інновації збільшується з кожним роком, причому в загальній структурі витрат переважають внутрішні витрати, які теж збільшуються.

На протязі останніх десятиріч багато країн активно розробляють та впроваджують національні моделі та стратегії розвитку (підтримки) інноваційних кластерів. Формуються нові центри бізнесу нового покоління, об'єднується діяльність малого, середнього, великого бізнесу з освітніми інституціями. Надіється оцінка проблемам різномантних процесів інтеграції, кооперації, фінансування, організації бізнес-інкубаторів та бізнес-акселераторів. Центрами регулювання та зростання стають не лише виробництва, а й інфраструктурні об'єкти, вузи, технопарки.

Література:

1. Статистичний збірник. Наукова та інноваційна діяльність України. К. – 2016. – 257 с.

УДК 338.357.

Барбанова І.С.
студентка

Захарова О.В., д.е.н., професор кафедри менеджменту та
бізнес-адміністрування
Черкаський державний технологічний університет
м. Черкаси, Україна

НАУКОВИЙ ПОТЕНЦІАЛ ЯК СКЛАДОВА ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ

Сучасні тенденції світового розвитку економічно розвинених країн світу наголошують на важливості інноваційної складової для прогресивного руху цього процесу. Так, на думку науковців, головним джерелом інноваційного розвитку економіки й суспільства є посилення взаємодії між творчістю, наукою, бізнесом і владою на основі їх всебічної зацікавленості у спільному взаємовигідному та ефективному співробітництві [2]. Виходячи з того, що інноваційна діяльність являє собою цілий комплекс взаємопов'язаних між собою фінансових, виробничих, технологічних, наукових, організаційних та комерційних складових, сукупність яких приводить до інновацій у вигляді нового чи удосконаленого продукту або технології його виробництва, регулювання цієї сфери діяльності національної економіки має здійснюватися комплексно, із урахуванням всіх зацікавлених сторін [1 с. 328].

Важливою складовою інноваційного розвитку будь-якої держави є її власний науковий потенціал та рівень його використання на практиці, що сприяє перспективному розвитку країни, підвищенню її місця у ключових рейтингах серед країн світу та збільшенню можливостей конкурувати з іншими країнами. Водночас для України такі переваги поки що є недосяжними через те, що за останні роки відбувається зменшення наукового потенціалу, чому сприяли такі основні фактори:

1. Пришвидшення інтенсивності виїзду наукових кадрів за кордон.
2. Недостатня фінансова підтримка наукової та інноваційної діяльності з боку держави.
3. Зменшення престижності у суспільстві професії науковця.
4. Не відповідний розмір заробітної плати наукових співробітників.
5. Недостатня ступінь захищеності інтелектуальної власності тощо.

Науковий потенціал є досить складною за змістом та складом економічною категорією. Так, науковці відносять до його складу наукові кадри, фінансові ресурси, матеріально-технічну базу, інформаційне забезпечення тощо [3]. Водночас найбільш важливою і впливовою на ступінь формування наукового потенціалу країни є його людський капітал, тобто знання, вміння та навички людей, які безпосередньо займаються науковою діяльністю.

З метою встановлення тенденцій, що спостерігаються протягом останніх десятиліть у науковій сфері України, було проаналізовано кількості наукових організацій, які виконують наукові дослідження й розробки та чисельність науковців за 2000-2015 рр., табл. 1.

Таблиця 1

Наукові кадри та кількість організацій [4]

Рік	Кількість організацій, які виконують наукові дослідження й розробки ¹ , од.	Відхилення, од.	Кількість науковців, осіб	Відхилення, осіб
2000	1490		120773	
2001	1479	-11	113341	-7432
2002	1477	-2	107447	-5894
2003	1487	+10	104841	-2606
2004	1505	+18	106603	+1762
2005	1510	+5	105512	-1091
2006	1452	-58	100245	-5267
2007	1404	-48	96820	-3425
2008	1378	-26	94138	-2682
2009	1340	-38	92403	-1735
2010	1303	-37	89564	-2839
2011	1255	-48	84969	-4595
2012	1208	-47	82032	-2937
2013	1143	-65	77853	-4179
2014 ²	999	-144	69404	-8449
2015 ²	978	-21	63864	-5540

¹ – починаючи з 2006 р. не звітують організації, які виконували лише науково-технічні послуги;

² – дані наведені без урахування тимчасово окупованої території Автономної Республіки Крим, м. Севастополя та частини зони проведення антитерористичної операції.

Отже, аналіз даних, наведених в таблиці дозволяє зробити висновок, що починаючи з 2000 р. в Україні з кожним роком відбувається зменшення кількості організацій які виконують наукові дослідження і розробки. Найбільше зменшення їх кількості відбулося у 2014 р. – їх кількість скоротилася на 144 організації або на 12,6%. Завдяки такій динаміці у 2015 р. відбулося скорочення кількості наукових організацій на 512 од. порівняно із 2000 р. або скорочення становило 52,4%. Також, в Україні щорічно зменшується кількість науковців, що також є негативним для розвитку науки та інновацій. Загальне скорочення чисельності наукових кадрів в Україні у 2015 р. порівняно із 2000 р. становило 56,9 тис. осіб або 89,1%. Такий стан розвитку наукової сфери в Україні не можна назвати перспективним, що може стати серйозною проблемою в майбутньому. Тому вже сьогодні повинні прийматися відповідні рішення і вживатися дієві заходи які мають призводити до поступової появи тенденції розвитку науки та інновацій. При цьому головними важелями стабілізації ситуації у науковій сфері мають стати: законодавче регулювання наукової й інноваційної діяльності, матеріальне заохочення науковців та створення дієвого взаємозв'язку між бізнесом та науковими організаціями.

Література:

1. Амоша О.І. Активізація інноваційної діяльності: організаційно-правове та соціально-економічне забезпечення: моногр. / О.І. Амоша, В.П. Антонюк, А.І. Землянкін та ін. / НАН України. Ін-т економіки промисловості. – Донецьк, 2007. – 328 с.
2. Згуровский М. Высшее образование на изломе общественного развития. Зеркало недели Украина 08.02.2013 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://gazeta.zn.ua/EDUCATION/vysshee-obrazovanie-na-izlome-obshchestvennogo-razvitiya.html>.
3. Регіональна економіка / за ред. С.П. Качана [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://pidruchniki.com/1963051138531/gps/regionalna_ekonomika.
4. Наукова та інноваційна діяльність України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>.